

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΙΚΑ ΜΟΝΟΝ · Έν "Αθηνας" φρ. 15 — Έν δι ταξιδιώπ. φρ. 16 — Έν τη διέσταση φρ. 22.
B. ΓΑΒΡΙΑΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΟΙ ΔΟΝΚΙΣΩΤΟΙ

τῶν ἔμνων, μὴ ἀποκαμόντες ἀκόμη ἀπὸ τὸ ξύλον, δπερ κατὰ πᾶσαν τετραετίαν τρώγομεν, ἅμα πραγματικός τις ἀγὼν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἔκραγῃ, ἐξήλθομεν πάλιν εἰς νέαν κατὰ τῶν αὐτριακῶν μύλων ἐκστρατείαν, φρυάττοντες, ἀφρίζοντες καὶ ἀπειλούντες. Εὔδαιμονες θνητοί, εὐδαιμονέστεροι τοῦ Μαγκησίου Τππότου! Έκεῖνος τούλαχιστον ἔκαυχατο μὲν ὅτι μὲ μίαν του πυγμὴν ρίπτει χαμαὶ τοὺς Γίγαντας καὶ τοὺς ξυλοφρότόνει, ἐνῷ πράγματι αὐτὸς συνήθως ἔξυλοφρότόνετο ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ ἀναστήματός του, ἐν τοσούτῳ ἔξετίθετο ἀφόβως εἰς τοὺς κινδύνους καὶ ἔτρωγεν ἀγοργύστως τοὺς ράβδισμούς. 'Αλλ' ήμεις, οἵτινες τὸ ἄγαλμά του πρέπει νὰ στήσωμεν πανύψηλον, ἐν μέσῳ τοῦ Παρθενῶνος, ὅπου ἀλλοτε τὸ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, πανύψηλον διὰ νὰ εἶναι ὀρατὸν καὶ ἀπὸ τῆς Σουνιάδος ἄκρας, ήμεις μυριζόμεθα ὡς λαγωνικὰ τὸν κίνδυνον καὶ κατορθόνομεν νὰ τὸν ἀποφεύγωμεν ὡς Ἐλληνες. Έάν οἱ λόγοι καὶ τὰ γράμματα κκτέλουν χῶρον, θὰ ἐδημιουργοῦμεν νέαν οἱ Ἐλληνες ἡπειρον, μόνον ἐξ ὅσων εἴπομεν καὶ ἐγράφαμεν ἐναντίον τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ πανσλαβισμοῦ. Τί ἔγεινεν ἐν τούτοις ὅταν ἥλθεν ἡ ὥρα νὰ τὸ δεῖξωμεν; Ἐστρυμώχθημεν ὡς κοχλίαι εἰς τὸ κέλυφός μας, διατάξαντες τὴν ἥρωικὴν διπισθιγώρησιν ἐκ Δομοκοῦ, ἐνῷ ἡ Ρωσία εἶχεν ἥδη φαγωμένην τὴν ἡμίσειαν Θράκην καὶ ἥπλου τοὺς ὄνυχάς της ἐπὶ τῆς ἀλλῆς, λείγουσα συγχρόνως διὰ τῆς γλώσσης τὴν Μα-

κεδονίαν. Ποῦ ἐκτείνεται σύμερον ἡ ἡγεμονία τῆς Βουλγαρίας; Ἐπὶ τῶν χωρῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἐκηρύττομεν διὰ τῶν ῥήτορων καὶ τῶν συλλόγων μας ἐλληνικὰς, καὶ τὰς ὁποίας, μὴ τὸν Μαραθῶνα, ἐλέγομεν τότε, δὲν θὰ πατήσῃ ποὺς σκυθικός, ἐνόσῳ εἰς τὰς φλέβας μας καὶ τὰ λοιπά. Τί εἶναι ἡ λεγομένη ἀνατολικὴ Ρωμανία; Κατὰ τὰ δύο τρίτα πληθυσμὸς ἐλληνικώτατος, κυβερνώμενος καὶ πιεζόμενος ὑπὲρ βουλγαρικῆς ἐισικήσεως. Τίς τότε ἀπέβλεπε πρὸς τὴν Θεσσαλίαν, πρὸς τὴν "Ηπειρον; Τίς τότε κατέδέχετο νὰ ψελλίσῃ ὅτι τὰ Ιωάννινα εἶνε τὸ ὄνειρον τῆς Ἐλλάδος; Όμηλοῦμεν περὶ τῶν δύο ὄμόρων ἐπαρχιῶν, ὡς νὰ εἴχομεν τὴν μίαν εἰς τὸ δεξιὸν καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ ἀριστερὸν θυλάκιον. Καὶ θυως ἴδωσαμεν νὰ πάρωμεν τὸ "Ακτιον, τὸ ἐπιλεγόμενον Πούνταν! Απέναντι ἡ Πρέβεζα εἶναι διθωμανική, διὰ νὰ γίνη μετ' ὀλίγον αὐστριακή. Καὶ τὰ Ιωάννινα; Δὲν τὰ αισθανόμεθα ὅχι πλέον εἰς τὴν τσέπην μας, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν καρδίαν μας. Τίς σκέπτεται τὴν Μακεδονίαν; Ποῖος μωρὸς λαλεῖ περὶ Θράκης; Ποῖος περὶ Μικρᾶς Ἀσίας; Τίς υψώσει τοὺς δρθαλμούς του εἰς τὸν οὐρανόν, δεόμενος τὴν ἐνωσιν τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς; Τίς, καὶ ἄν ἔτυχεν αὐτοὶ νὰ ὑψωθῶσιν, ἐπίστευτεν εἰς τοιούτους δρθαλμούς καὶ δὲν τοὺς ὑπέλαβε κατεσκευασμένους ἐξ ὑέλου; Ποῖος δρμήσαται τὴν φυτασίαν του νὰ πετάσῃ τὰς πτέρυγάς της ἐπὶ τῶν οὐλῶν τῆς Αγίας Σοφίας, δὲν τὴν ἐκράτησε μετά

δυνάμεως μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι συγκρατεῖ παράφρονα; Ὁ Βασιλεὺς μας ὑπερήρανος περιφέρει τὴν κυριαρχίαν του εἰς τὴν μισῆν γέφυραν τῆς Ἀρτας, διότι ἡ ἄλλη μισὴ εἶνε τουρκική, ὡς μικρὸν παιδίον, ὅπερ χοροπηδᾶ ἵνα τοῦ δώσουν μισὸν μῆλον.

Θὰ πῆτε ὅτι διὰ τοῦτο ἐστερήθημεν παντὸς ἰδανικοῦ, ἔχασμαν τὴν πτωχαλαζονίαν μας, τὸ πήραμεν, ἄλλαις λέξειν, ἀπόφασιν ὅτι θὰ μείνωμεν ἐμεῖς καὶ ἐμεῖς, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ἀπειλούμενοι ὑπὸ ἔνης κατακτήσεως; "Οχι." Ἀπαράλλακτοι καὶ εἰς τοῦτο ὡς ὁ ἐφέστιος θεός μας Δὸν Κισώτης, δστις πτωχὴν τοῦ γωρίου του κόρην τὴν ἐφαντάζετο μεγάλην πριγκηπέσσαν, τὴν ὁποίαν ὑπηρετοῦσιν ἐκατὸν θεράπαιναι, φανταζόμεθα τὸ ψωρομέλλον μας ὡς ἔκτακτον κυριαρχίαν ἐφ' ὅλης τῆς Ἀνατολῆς, τὴν ὁποίαν θὰ περιλάβωμεν ὑπὸ τὰ σκῆπτρα τῶν διαδόχων τοῦ Γεωργίου Α'. ἡ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὅπως τῇ χορηγήσωμεν τὴν μεγάθυμον ἴστοπολιτείαν τοῦ ἐλληνικοῦ συντάγματος.

Τὸ ψωροϊδανικὸν αὐτὸν διατηρεῖ μέχρι τοῦτο παρ' ἡ μὲν κάποιαν νευροπάθειαν, ἡτοις ἔξεγείρεται ἀμα γραφῆ ἄρθρον τι ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, ἀποδίδον εἰς τὴν δεῖνα ἡ τὴν δεῖνα δύναμιν σκοποὺς κατακτητικοὺς ἐλληνικῶν χωρῶν καὶ ἀμα εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸν ἀπαντήσῃ ὁ Φιλήμων εἰς τὸν «Αἰῶνα» καὶ ὁ Κωσταγγελῆς εἰς τὸν «Ἐλληνικὸν Λαόν».

Καὶ τώρα πνέομεν πῦρ καὶ φλόγα ἀπὸ χάρτου, δστις ὡς ἡ βάτος τοῦ Μωϋσέως δὲν καίσται, ἐναντίον τῆς Αὐστρίας. "Αμα τῇ ὑπὸ τοῦ ξίφους - πένας - τοῦ Ἀλεξανδροῦ Κουμουνδούρου λύσει τοῦ ἐλληνικοῦ γορδίου, δ ἀποκλεισμὸς τῆς Πρεβέζης καὶ δ ἀποκλεισμὸς τῶν γένων ἐλληνικῶν δρίων ὑπελήφθη καὶ ὑπὸ τῶν κοινότατον νοῦν ἔχόντων ὡς ἔργον γερμανο-αὐστριακῆς συνεννοήσεως. Ὁ ἔργατης τοῦ διπλοῦ θαύματος — ὑποχωρήσεως τῆς Εύρωπης, καὶ τῆς Ἀγγλίας ἰδίως, εἰς τὰς τουρκικὰς προτάσεις καὶ ἀποδοχῆς τῶν προτάσεων αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Κουμουνδούρου — διετυμπανίζετο ὁ Ράδοβιτς· βοηθὸς τοῦ κ. Κουμουνδούρου διεθρυλεῖτο δ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, δστις καὶ τώρα πάλιν ἀπῆλθε μυστικῶς, καθά λέγουσιν, ἐντεῦθεν εἰς Βιέννην· ἡ «Ωρα» εἶχε καταγγείλει τότε τὴν σκευωρίαν εὐθαρσῶς· οἱ Ἑλληνες ἐπιστεύσαμεν δτι ἔθυτιάσθημεν εἰς τὴν Αὐστρίαν· καὶ μόνον τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» διὰ καλάμου τοῦ κ. Βλάχου ἐστηλίτευε τὴν ἐλληνικὴν ἀγνωμοσύνην πρὸς τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, αἵτινες ἤρωσαν ἔως ἔτου χολοθώσουν τὰ ἐλληνικὰ σύνορα.

Τί νέον λοιπόν, τί νέον ἥλθε νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ ἡ πολυθρύλητος ἐπιστολὴ τοῦ «Χρόνου», ἔνεκα τῆς δοπίας ἐκινήσαμεν καὶ πάλιν πεζολογίαν καὶ ποίησιν ἐναντίον τῆς «δολοφόνου τοῦ Ρήγα τοῦ Φεραίου», καὶ μόνον τοῦ Παράσχου ποίημα ὑπολείπεται δπως στεφανώσῃ ως συνήθως διὰ νέων κολλύθων τὸν ἐλληνικὸν ἄγῶνα; Ἀληθῶς ἡ ἀνταπόκρισις ἐκείνη εἶπε καὶ ἐν ἄλλῳ: δτι ὅχι μόνον ἡ Πρέβεζα ἐν τῇ Ἡπείρῳ καὶ ἡ Μακεδονία ὅλη θὰ γίνωσιν αὐστριακά, ἄλλα καὶ τὸ Βασίλειον τῆς Ἐλλάδος θὰ ἀναγκασθῇ νὰ προσχωρήσῃ ὑπὸ τὴν αὐστριακὴν ἐπικυριαρχίαν.

"Ἄλλα δὲν εἶνε τὸ ἐν τοῦ ἄλλου ἔξαγόμενον; Ἐκεῖνο δὲν φέρει τοῦτο;

Τί δὲ ἐκάματε Βασιλεῦ, πρωθυπουργοί, κυβερνήσεις, βουλαί, καὶ σὺ ἀσπιλε, ἄμωμε, ἀμόλυντε ἐλληνικὲ λαε, διὰ νὰ μὴ προπαρασκευάσητε αὐτὴν τὴν θέσιν; Τί ἄλλο εἰμὴ τὴν μοιραίαν αὐτὴν ἐκβασιν, τὸ τέλος τῆς Ἐλλάδος, ἐπηγγέλθητε μέχρι τοῦτο καὶ ἴδιως ἀπὸ τῆς Μεταπολιτεύσεως καὶ ἐντεῦθεν; Ἐπολεμήσατε, ἡγωνίσθητε, ἐδράσατε, ἐσυλλογίσθητε καν ποτέ σας περὶ τοῦ ἐναντίου; Τὴν μὲν ἐσω Ἐλλάδα κατεστήσατε ἀνταξίαν τῆς κυβερνήσεως ἐνὸς Κουμουνδούρου καὶ ἐνὸς Ἀγγέλου Βλάχου, τὴν δὲ ἔξω ἐξεμεταλλεύθητε μυσαρῶς, δπως διὰ δῆθεν προπαρασκευαστικῶν ἔξωπλισμῶν καὶ πανστρατιῶν ἐπιρρώσητε τὰ μέσα τῆς ἀρχοντείας σας, τροφοδοτήσητε τὰ βαλάντια σας, τυρχανήσητε τοὺς ἀντιπάλους σας καὶ ἐπαγγελθῆτε τὸν ἔμπορον τῆς φιλοπατρίας, οἱ καὶ τοῦ Σάյλων φιλαργυρώτεροι, ὅταν πρέκειται νὰ κλέψητε τὴν πατρίδα.

"Ἐνομίσατε, ἐν τῇ διὰ τοῦ ἀτιμωρήτου μεγαλοποιηθείσῃ ἀλαζονείᾳ σας, δτι θὰ ὡδύνασθε νὰ ὑποτάξητε καὶ τὸν χρόνον ἀκόμη, δστις δουλεύει ὑπογείως, ἄλλ' ἀσφαλῶς, καὶ τοὺς νόμους τοὺς κυβερνῶντας τὰς ἔθνολογικὰς κινήσεις, καὶ τὸ ῥεῦμα τῆς προόδου, δπερ τοὺς ἀσθενεῖς πρεπηλακίζει καὶ ἐκτοπίζει, ἐνῷ τοὺς ισχυροὺς ὑπηρετεῖ καὶ θεραπεύει, καὶ πρὸ πάντων τὸν μέγαν νόμον τῆς ἔλεως, δστις δὲν κρατεῖ μόνον εἰς τὴν φυσικὴν τῶν ἀστρων, ἄλλα καὶ εἰς τὴν ἡθικὴν τῶν ἔθνων.

"Ἐδώ ἀπὸ πολλοῦ σγεδιάζεται κολοσσαῖον ἔργον προδοσίας, δπερ θὰ ἐπισκιάσῃ τὴν προπαρασκευὴν τῆς πτώσεως τῆς Πολωνίας καὶ δὲν θὰ εὔρῃ ἔνα Ἐλληνα Κοζούσκον νὰ ἐκσφενδονίσῃ μὲ τὸ αἷμα καὶ τὰ δάκρυά του τὸ: ἡ Ἐλλὰς τετέλεσται! Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸς ἔργαζόμεθα ὅλοι καὶ δ μέγας ἐκεῖνος λῆρος, δ κατὰ κόρον ἄχρι τοῦτο ἐπαναληφθεὶς, δτι οἱ Ἑλληνες ἐν τοῖς κινδύνοις δμονοσύμεν, θὰ λάβῃ τὴν σφραγῖδα τῆς βεβαιώσεως, καὶ μίαν ἡμέραν συλλήθηδην ὅλους ἡ ιστορία θὰ μᾶς πτύσῃ, ἀποκαλοῦσσα: ΕΘΝΟΣ ΠΡΟΔΟΤΩΝ.